AI SẼ THẮNG AI Ở MIỀN NAM VIỆT-NAM?

NGUYỄN-CHÍ-THANH

KHÔNG CÓ ĐƯỜNG THOÁT

VÀO năm 1954, đế quốc Mỹ biết lợi dụng thất bại của thực dân Pháp ở Điện-biên-phủ để hất cẳng Pháp ra khỏi miền Nam Việt-nam, lập nên chính quyền « treo đầu dê bán thịt chó » Ngô-đình-Diệm. Thực chất sự kiện ấy là chủ nghĩa thực dân mới của Mỹ thay thế chủ nghĩa thực dân cũ của Pháp thống trị miền Nam Việt-nam.

Tự tin ở mình có nhiều vũ khí, đô la, nhiều kinh nghiệm chính trị và quân sự, lại có cả tên tay sai đắc lực Ngô-đình-Diệm, Mỹ tưởng rằng mọi việc ở miền Nam sẽ giải quyết được xong xuôi trong chốc lát. Nhưng sự thật lại không như chúng tưởng.

Chín năm đã qua nhưng đế quốc Mỹ vẫn chưa rút ra được những kết luận sáng sủa nào trong kế hoạch xâm lược của chúng.

Dư luận ở Mỹ hiện nay rất phân tán. Các nhà chính trị, quân sự của Mỹ mặc dù nhất trí về quan điểm xâm lược miền Nam nhưng về cách thức hành động thì mỗi người một phách. Ví dụ: đối với Ngô-đình-Diệm thì có phái cho là nên dứt khoát đạp phăng nó đi vì nó làm thối lây cho nền dân chủ « tốt đẹp » của Mỹ (?); có phái lại chủ trương không nên « thay ngựa giữa dòng ». Về quân sự thì đến nay các tướng lĩnh của Mỹ vẫn chưa có một tư tưởng chiến lược, chiến thuật thống nhất và áp dụng nhất quán. Ví dụ: có người cho rằng nên áp dụng triệt để kinh nghiệm chống du kích ở Mã-lai; có người lại cho rằng làm như thế là giáo điều; có người cho rằng nên dùng binh đoàn lớn, cơ động, đánh một cách « kinh khủng » để tiêu diệt lực lượng vũ trang của Mặt trận dân tộc giải phóng; nhưng có người lại cho rằng nên dùng từng đơn vị nhỏ để tập kích bất ngờ đối phương mới mong thắng nổi, vì đối phương như những « đội quân ma » khi ẩn khi hiện, không biết đâu mà dò được.

« Sư nói sư phải, vãi nói vãi hay », nhưng thật ra thì toàn là nói dóc, vì lý lẽ của họ đều là chủ quan, thiếu căn cứ thực tế.

Tuy nhiên cũng phải thừa nhận rằng vừa qua, sau một đoạn đường ba chìm bảy nổi, Mỹ có rút ra được một kết luận khá « sáng suốt » là lập « ấp chiến lược » để nắm dân, cô lập đối phương, thì chắc chắn giành được thắng lợi. Nhưng tiếc thay, đến bây giờ Mỹ cũng đã bắt đầu hoang mang với kết luận đó.

Có thể nói là những nhà tư bản Mỹ là những người tính toán cách bóc lột giỏi nhất trên thế giới, nhưng trong lịch sử của đế quốc Mỹ, có lẽ chưa bao giờ những thủ lĩnh chính trị và quân sự của họ phạm phải những sai lầm nghiêm trọng, kéo dài như họ đã tính toán về cục diện ở miền Nam Việt-nam. Nhưng ta cũng nên tha thứ cho họ vì ở đây không phải đơn giản như tính tiền mà là một bài tính về chính trị khá hóc búa.

Có lẽ từ trước đến nay họ tính toán theo công thức sau đây:

Bước 1, lập chính quyền bù nhìn tay sai (Ngô-đình-Diệm hay tên nào cũng được), đó là mở đầu.

Bước 2, củng cố chính quyền bù nhìn tay sai và ổn định tình hình bằng cách: một mặt, trọng tâm là nhằm đánh vào lực lượng cách mạng, lực lượng kháng chiến cũ; mặt khác, trục dần từng bước ảnh hưởng của Pháp còn lại; trên cơ sở đó Mỹ xen vào sâu hơn về kinh tế, chính trị, quân sự, văn hóa.

CS Được quét bằng CamScanner

Bước 3, tăng cường chính quyền bù nhìn tay sai và xây dựng một thuộc địa kiểu mới vững chắc, thành lập căn cứ quân sự hoàn chỉnh, v.v..., trong đó Mỹ phải nắm ưu thế tuyệt đối.

Mới xem qua thì công thức đó rất hay nhưng có chỗ rất dở là Mỹ chỉ tính đến mình chứ không tính đến người khác; ở đây sai lầm của Mỹ là không thấy nổi những nhân tố khác.

Chủ nghĩa thực dân mới của Mỹ thật ra đã giành được một vài thắng lợi ở một số nơi khác trên thế giới, nhưng ở miền Nam Việt-nam, thì nó đã «sinh không gặp thời», hay nói theo giọng của bọn con buôn là không «phất» được vì có một điều cơ bản mà Mỹ không thấy nổi là chủ nghĩa thực dân mới khi vào miền Nam, gặp phải những nhân tố khách quan ngoài ý muốn của Mỹ. Những nhân tố đó là:

— Miền Bắc tiến lên chủ nghĩa xã hội là một mối mâu thuẫn xã hội rất lớn và rất gay gắt đối với đế quốc Mỹ.

— Sau khi hòa bình được lập lại, mâu thuẫn xã hội ở miền Nam không phải dịu đi mà nó càng gay gắt và chín muồi thêm, đó là mâu thuẫn giữa nhân dân miền Nam Việt-nam với đế quốc Mỹ và giai cấp phong kiến địa chủ và tư sản mại bản mà Ngô-đình-Diệm là đại biểu.

— Không những mâu thuẫn xã hội ở miền Nam đã chín muồi, mà nhân dân miền Nam đã có nhiều kinh nghiệm đấu tranh, cho nên họ có phương thức đúng đắn để giải quyết mối mâu thuẫn đó. Phương thức ấy được kết tinh trong chương trình sáng suốt của Mặt trận dân tộc giải phóng miền Nam, trong cương lĩnh của Đảng nhân dân cách mạng miền Nam.

— Tình hình thế giới nói chung không có lợi cho đế quốc Mỹ. Phe xã hội chủ nghĩa mạnh hơn phe đế quốc chủ nghĩa, phong trào dân chủ và phong trào độc lập dân tộc lên cao; đó là những mâu thuẫn khổng lồ và ngày càng gay gắt làm cho đế quốc Mỹ ở vào một tình thế không thể «múa gậy vườn hoang» được nữa.

Có thể ở miền Nam là nơi tập trung nhiều mối mâu thuẫn. Vì vậy đối với miền Nam Việt-nam, đáng lẽ Mỹ phải dùng đại số để giải đáp nhưng họ đã làm giản đơn theo kiểu toán thông thường. Vì vậy hậu quả của nó đã dẫn đến là: về mặt đường lối, họ không có đường thoát. Mỹ đã tìm con đường thoát bằng cách đưa vào miền Nam Việt-nam một số tướng tá và hơn 1 vạn quân rồi nhưng giờ đây cũng như tương lai cũng sẽ không có con đường thoát. Hiện nay có thể Mỹ muốn «thay ngựa giữa dòng», nhưng thay tên bán nước này bằng một tên buôn dân khác thì cũng sẽ thế thôi. Việc thay đổi đó không thể nào cứu vãn nổi sự sụp đổ không thể tránh khỏi của chế độ Mỹ—Diệm ở miền Nam.

Trước đây, khi mới đưa 1 vạn quân vào miền Nam Việt-nam, đế quốc Mỹ tưởng rằng có thể dẹp được «quân phiến loạn» trong 18 tháng; sau chúng lại cho rằng có thể phải 10 năm. Và bây giờ ở Mỹ có thể có người đoán rằng dù cho đến 18 năm cũng chưa chắc đã ổn.

Chúng ta đoán chắc rằng đế quốc Mỹ chưa chịu thua cách mạng miền Nam đâu; nhưng cũng có thể đoán đúng được là chúng đang trải qua một cuộc khủng hoảng về đường lối chính trị và trên cơ sở đó, có một sự khủng hoảng về chiến lược, chiến thuật quân sự.

Nguyên nhân của mọi cuộc khủng hoảng đó là do:

— Căn bản nhất là việc làm của Mỹ không có chính nghĩa, tức là đi cướp nước người khác, nên chúng bị nhân dân miền Nam kiên quyết chống lại, nhân dân Mỹ không đồng tình, nhân dân thế giới phản đối, ngay đến cả một bộ phận tay sai của chúng trong chính quyền Ngô-đình-Diệm cũng không lấy gì làm khoái trá cho lắm.

— Trên cơ sở của hành động phi nghĩa, Mỹ đã dạy cho Diệm thi hành một loạt chính sách ngu xuẩn làm cho mâu thuẫn nội bộ chúng tăng thêm.

— Mỹ—Diệm đã gặp một đối phương nghèo đô la, nghèo vũ khí và vật chất khác nhưng lại là một đối phương rất giàu tư tưởng chống đế quốc, tinh thần yêu nước, lòng dũng cảm cách mạng, kinh nghiệm chính trị và quân sự.

Chúng ta có thể nói là mầm mống thất bại của chính sách của Mỹ đã bắt đầu xuất hiện từ khi Mỹ thắng trận đầu bằng cách hất cẳng Pháp và dựng nên chính quyền Ngô-đình-Diệm. Yếu tố thất bại ngày càng tăng và dù Mỹ có muốn tung thêm vào hàng chục tỷ đô la làm thành một bức tường vàng cũng không thể cản nổi quy luật phát triển của sự vật, và quy luật đó là: Mỹ nhất định thất bại.

Thất bại của Anh ở Mỹ trước đây, thất bại của Na-pô-lê-ông, thất bại của Hít-le, thất bại của thực dân Pháp ở Đông-dương, thất bại của chính bản thân Mỹ ở Triều-tiên chưa đủ để cho bọn xâm lược Mỹ rút ra được những kết luận thích đáng hay sao?

Được quét bằng CamScanner

CHÚNG TA NHẤT ĐỊNH THẮNG

Từ khi hòa bình được lập lại đến nay, chính quyền Diệm đã vay của Mỹ trên 2 tỷ đô la, đã dùng gần 50 vạn quân gồm cả quân chính quy, công an vũ trang và dân vệ, đã rước vào miền Nam trên 1 vạn quân và các tướng tá Mỹ, v.v... nghĩa là đã huy động lực lượng rất lớn đề hòng tiêu diệt lực lượng cách mạng. Nhưng có lẽ giờ đây Diệm đã phải thở dài cho cái tiền đồ đen tối của mình và có thề Diệm có linh tính đề phán đoán rằng không phải lực lượng cách mạng, lực lượng nhân dân miền Nam bị tiêu diệt mà kẻ bị tiêu diệt chính lại là mình.

Cái ngày mới lên làm tổng thống, Diệm, một kẻ tự cho mình là người đã dựng lên chế độ « cộng hòa dân chủ », tên « bảo hoàng hơn nhà vua » ấy, tưởng rằng ôm chân đế quốc Mỹ thì đến trời cũng không dám động đến mình. Và Mỹ cũng đã tự đánh giá cao là đã không hoài của hoài công bú mớm cho Ngô-đình-Diệm, một « chí sĩ » có đủ « đạo đức » và « tài năng » cáng đáng cái « trọng trách » bù nhìn. Có lẽ vì cái kiêu ngạo huênh hoang ấy mà chúng không còn biết người biết mình cho nên chúng đã và sẽ lâm vào cái thế « trăm trận trăm bại ».

Đã 9 năm cai trị ở miền Nam, nhưng thật ra chính quyền của Diệm chưa có lấy được 9 ngày hoàn toàn ổn định vì, như trên đã phân tích, chính quyền Diệm và chính sách xâm lược của Mỹ đã khủng hoảng từ khi nó đang thai nghén vì nó thai nghén vào lúc bão táp của cách mạng thế giới và đặc biệt là bão táp của cách mạng Việt-nam.

Thật ra, chính sách của Mỹ lúc bấy giờ cũng có phần « thức thời » hơn chính sách của thực dân Pháp, nghĩa là cố gắng thành lập một chính quyền gọi là « dân tộc » và « dân chủ » đề nắm được một vài cái gốc rễ nào ở miền Nam và trên cơ sở đó, xây dựng một xã hội mà nội dung là thuộc địa kiều mới nhưng hình thức là độc lập giả hiệu.

Nhưng chúng ta đã không lầm. Trên cơ sở của luận điểm cho rằng trung tâm phản động quốc tế từ châu Âu đã chuyền sang châu Mỹ, sau chiến tranh thế giới lần thứ hai, Mỹ đã thành kẻ thù số 1 của nhân dân toàn thế giới, tên sen đầm quốc tế; với kinh nghiệm của sự việc mà Mỹ đã giúp Pháp đánh lại nhân dân ta trong kháng chiến, chúng ta phán đoán đúng thực chất âm mưu của Mỹ và kịp thời vạch trần âm mưu đó ngay từ lúc đầu. Trong bước ngoặt quan trọng ấy, giải đáp đúng đắn và kịp thời một số câu hỏi cơ bản mà cách mạng miền Nam đặt ra, chúng ta đã khẳng định chính quyền Ngô-đình-Diệm là chính quyền phản động, bán nước chứ không phải cứu nước, chính quyền Ngô-đình-Diệm là độc tài chứ không phải dân chủ, chính quyền Ngô-đình-Diệm là tay sai của đế quốc Mỹ chứ không phải đại biểu cho một tầng lớp nhân dân nào ở miền Nam. Đảng ta xác định là Mỹ âm mưu hất cẳng Pháp không phải là đem lại lợi ích gì cho nhân dân ta, mà sẽ thay thế thực dân Pháp với tư cách thực dân mới, và sau đó Đảng ta xác định xã hội miền Nam là một xã hội thuộc địa kiều mới. Chúng ta đã đánh giá đúng Mỹ, đánh giá đúng Diệm, đã đánh giá đúng quan hệ giữa Mỹ và Diệm, đã đánh giá đúng tính chất của xã hội miền Nam, đã đánh giá đúng những mối mâu thuẫn và đã đánh giá đúng lực lượng so sánh giữa ta và địch, tức phân rõ thù, bạn, ta ở miền Nam.

Vì vậy, chúng ta đã kêu gọi nhân dân không thỏa hiệp với Diệm và phải đả kích Mỹ, không thề chung sống hòa bình với Mỹ — Diệm mà phải tiếp tục làm cách mạng không ngừng.

Từ đó đến nay, trải qua 9 năm thử thách, mặc dù chưa hoàn toàn thắng lợi, nhưng trên từng bước một, đồng bào ta ở miền Nam đã giành được những thắng lợi quan trọng. Nhân tố thắng lợi ấy bắt nguồn từ đầu, nghĩa là cách mạng miền Nam thuộc về chính nghĩa và đường lối đúng đắn của cách mạng miền Nam tự bản thân nó lúc đầu đã chứa đựng những nhân tố thắng lợi.

Đến nay tình hình chưa cho phép chúng ta rút ra những kết luận thật đầy đủ vì thực tiễn còn phát triển, nhưng cũng đã cho phép chúng ta rút ra được một số điểm sau đây:

1 — Đế quốc Mỹ không phải là bất khả xâm phạm; so với bọn đế quốc khác thì đế quốc Mỹ mạnh hơn thật nhưng so với lực lượng cách mạng, lực lượng nhân dân toàn thế giới thì chúng đâu phải là mạnh hơn? Nếu cách mạng vô sản, nhân dân thế giới kiên quyết đấu tranh chống Mỹ thì hoàn toàn có thề đánh lui từng bước, thu hẹp từng vị trí của đế quốc Mỹ.

Chúng ta không có ảo tưởng đối với Mỹ. Chúng ta không khinh thường đối tượng chiến đấu khá mạnh và khá xảo quyệt là đế quốc Mỹ. Nhưng chúng ta không sợ Mỹ. Tư tưởng chiến lược ấy đã quán triệt trong đường lối của cách mạng miền Nam và nó là điểm căn bản có tính chất quyết định thắng lợi của cách mạng miền Nam. Trái lại, nếu ai sợ Mỹ, cho rằng hễ động đến Mỹ là sẽ thất bại, nếu kiên quyết chống lại Mỹ thì bom nguyên tử sẽ tức khắc nổ ra, v.v... thì sẽ chỉ có mỗi một con đường là thỏa hiệp và đầu hàng đế quốc Mỹ.

2 — Miền Bắc vững mạnh sẽ là một nhân tố có tính chất quyết định sự phát triển của toàn bộ xã hội nước ta. Chúng ta khẳng định

CS Được quét bằng CamScanner

tinh thần đó nhưng chúng ta không lập luận một chiều là miền Bắc giàu mạnh lên thì tự khắc cách mạng miền Nam sẽ được giải quyết. Chúng ta cho rằng miền Bắc vững mạnh và phong trào cách mạng của nhân dân miền Nam là hai mặt cần được tích cực phối hợp với nhau, bổ sung cho nhau, chứ bản thân việc xây dựng miền Bắc không thể hoàn toàn thay thế cho việc giải quyết mâu thuẫn nội tại của xã hội ở miền Nam nước ta. Do có quan điểm đúng đắn đó nên chúng ta không phạm phải sai lầm của chủ nghĩa cơ hội. Nếu ngược lại, vì sợ Mỹ, vì không tin chống Mỹ thắng lợi thì chúng ta có thể kêu gọi nhân dân miền Nam hãy chờ đợi đã, cố gắng « chung sống hòa bình » với Mỹ — Diệm. Như vậy, chúng ta sẽ phạm phải sai lầm không thể cứu chữa được. Chúng ta đã giải quyết đúng đắn mối quan hệ giữa miền Bắc và miền Nam. Đó là một tư tưởng chiến lược theo tinh thần Mác — Lê-nin và phù hợp với thực tiễn mới mẻ của tình hình chung của thế giới và nước ta.

3 — Xuất phát từ nhận định đúng tính chất xã hội, lực lượng so sánh giữa ta và địch, các mối mâu thuẫn xã hội trong xã hội miền Nam và cả nước ta, chúng ta có chiến lược, sách lược đúng. Đường lối đó có thể tóm tắt như sau:

Tính chất xã hội miền Nam là thuộc địa kiểu mới và nửa phong kiến cho nên tính chất của cách mạng miền Nam phải là dân tộc, dân chủ.

Để đánh đổ Mỹ — Diệm, giành thắng lợi cho cách mạng, miền Nam phải có:

— Một đảng mác xít—lê nin nít lãnh đạo;

— Một mặt trận dân tộc rộng rãi, lấy liên minh công nông làm nền tảng và tất cả những lực lượng ấy phải tập trung mũi nhọn chĩa vào kẻ thù chính là Mỹ — Diệm;

— Một lực lượng chính trị mạnh mẽ và một lực lượng vũ trang kiên quyết;

— Một sách lược cô lập cao độ kẻ thù chính, lợi dụng mâu thuẫn nội bộ của địch để tăng thêm sức mạnh của mình và làm yếu thêm lực lượng của địch.

Kết hợp tư tưởng Mác — Lê-nin với thực tiễn cách mạng ở miền Nam Việt-nam, chúng ta đã vạch ra đường lối đó và đó là ngọn cờ hiệu triệu, tổ chức quần chúng đứng ra đấu tranh.

Bất cứ một xã hội nào, khi có điều kiện trực tiếp cách mạng — tức là khi mâu thuẫn xã hội đã quá gay gắt và chín muồi — mà được một đảng cách mạng có đường lối chính trị đúng đắn lãnh đạo quần chúng thì cách mạng nơi đó có khả năng giành được thắng lợi, bất kỳ đối tượng cách mạng là ai.

Chín năm nay, Diệm đã dùng tất cả các thủ đoạn hắn có để đối phó với cách mạng miền Nam, Mỹ cũng đã dùng nhiều thủ đoạn để tập trung lực lượng giải quyết vấn đề miền Nam Việt-nam, nhưng vô hiệu. Hiện nay đế quốc Mỹ còn tiếp tục dùng mọi cách kiên quyết để đối phó với cách mạng miền Nam nhưng nó cũng đã bắt đầu cảm thấy kém hứng thú và đang bị sa lầy ở đấy, vì nó vấp phải một đối phương quá cứng cáp và cũng không kém thông minh. Cách mạng miền Nam còn phải đấu tranh khá lâu dài, gian khổ mới mong giành được thắng lợi cuối cùng. Nhưng phần thắng, chúng ta đã cầm chắc trong tay, vì cuộc đấu tranh yêu nước của nhân dân miền Nam là chính nghĩa, vì cách mạng miền Nam đã qua 9 năm thử thách ghê gớm, đã giành được thắng lợi rõ rệt, vì cách mạng miền Nam có một đường lối chính trị rất đúng đắn, vì cách mạng miền Nam không phải đơn độc mà bên cạnh nhân dân miền Nam có cả miền Bắc, có cả phe xã hội chủ nghĩa, có cả nhân dân và các dân tộc bị áp bức trên quả đất ghì nó vào trong lòng và coi cách mạng miền Nam là sự nghiệp của chính mình, là sự nghiệp chung của cách mạng thế giới.

Nhân tố thắng lợi đã nằm trong tay nhân dân miền Nam. Nhưng càng sa lầy thì bọn đế quốc Mỹ có thể lại càng hung hãn và xảo quyệt hơn. Vì vậy, để tiếp tục giành thêm thắng lợi mới và tiến tới giành thắng lợi hoàn toàn, nhân dân và các lực lượng vũ trang ở miền Nam hãy chống Mỹ và tay sai của chúng kiên quyết và dũng cảm gấp mười lần hơn trước. Quân đội của Mỹ—Diệm có thể thừa máy bay, đại bác và tiền tài, nhưng thiếu dũng cảm; vì vậy, chúng sẽ mất tất cả. Nhân dân miền Nam chúng ta đã có tinh thần dũng cảm cách mạng tuyệt vời, nếu phát huy được cao độ yếu tố đó thì chúng ta sẽ được tất cả.

Vì vậy, chúng ta có đầy đủ căn cứ để tin tưởng rằng chúng ta nhất định thắng lợi.

CS Được quét bằng CamScanner